

Száz éve született

CHARLES BUKOWSKI

Az öreg holland

Törzsvendég volt egy amolyan
kocsmában Phillyben
és mindig bevert
3 nyers tojást a sörébe;
71 éves volt, ám még
ereje teljében, továbbra
is munkában.
És ott ültem,
4 vagy 5 bárszékkal odébb,
20 körül, telis tele
félelmekkel és az öngyilkosság
gondolatával és csalódott reménnyel
a szerelem iránt.
Hát ja, bánatból,
ahogy tudjuk,
még több bánat lesz,
és lángol és ég és perzsel,
aztán egy kicsit
megváltozik.
Nem állítom, hogy
ugyanolyan jó,
de mindenesetre
könnyebb vele
együtt élni.
Éjjelente sűrűn kell
erre az öreg hollandra
gondolnom. Immár majdnem
egy teljes élet óta történt,
ám én még mindig látom őt
magam előtt, ahogy ott szobrozik –
az én Mesterem, egykor
ahogy ma is.

Jelölt arca a választási plakáton

Íme itt van ő:
nem túl sokszor elnyűtten
nem túl sok ricsaj nőekkel
nem túl sokszor kap durrdefektet
soha egy gondolat az öngyilkosságról

nem több, mint háromszor fogorvosnál
sosem késett le étkezést
sosem ült sitten
sose volt szerelmes

7 pár cipő

egy fia van a főiskolán

egy autója, ami 1 éves

biztosítások védik

egy sugárzóan zöld gyep

szemeteskukák, amiknek fedele
erősen zár.

Ezt megválasztják.

A Csoda

Valamit teremteni, ami állandó,
nem jelenti azt, hogy az embernek
le kell nyomnia valamit, mint egy
telezabált bélféreg, hogy jóvá
hagyja valami nagy teszem-veszem
sem pénzsóvárság, még csak nem is
komolyan, legalábbis nem mindig,
de azt mondanám, megköveteli
a legjobb férfiakat a maguk legjobb
pillanataiban, és mikor meghalnak
és valami más túlél

akkor megkapjuk a csodát: valami
halhatatlant –
Férfiak, akik emberekként kezdték
és úgy távoztak, mint az istenek;
istenek, akikről immár tudjuk
hogy köztünk jártak;
istenek, akik most bátorságot adnak nekünk
folytatni, mikor minden más azt mondja: add fel.

Az öreg gyűlölködő

Nyakbőség 42
életkor 68
súlyokat emelt
teste még mindig majdnem
olyan jó formában volt
mint egy fiatal
férfinak

Mindig leborotválta
a koponyáját
és bort ivott
2 literes üvegből

Lánccal zárta
az ajtót
az ablakokat
deszkákkal beszögelte

Külön jelet kellett
használni kopogáskor
különben nem
nyitott ajtót

Ökölvasai voltak
Kései
Baseballütői
Puskái

Olyan mellkasa volt
mint egy birkózónak
sose hagyta el
a szemüvegét

Sosem káromkodott
sose kereste a balhét

Nem házasodott többé
miután első felesége
elhunyt

Gyűlölte
a macskákat
a csótányokat
az egereket
az embereket

Keresztrejtvényeket fejtett
rendszeresen olvasta
az újságot

Ez a tarkó
nyakbőség 42

egy 68 éveshez
képest eléggé
odatette magát

Ez a sok palló
az ablakok előtt

Alsóneműjét
és zoknijait
mindig magának
mosta

Egyik haverom, Red
elvitt magával egyszer
hozzá

Társalogtunk
egy ideig, aztán
leléptünk

„Mit gondolsz?”
kérdezte Red

„Ez jobban fél
a haláltól”
mondtam,
„mint mi mindannyian”

Soha többé nem találkoztam
egyikükkel sem.

Egy művész

A verandán jött fölfelé
valami pasas kíséretében
és agyalágyult
mosollyal az arcán.
Ott álltak hát.
Mindkettő bortól bűzlött.
A festő eldugott valamit
a kabátja alatt.
Mikor kitárta a kabátot,
egy rohamsisak volt az,
rendőrségi,
komplett szemellenzővel.
„Adj nekem 20 dollárt ezért”,
mondta.
„Húzz el, ember”, feleltem
„mit kezdjek egy bilivel
ami egy zsarué volt?”
„Tíz dollár”, szólt.
„Kinyírtátok ezt az
alakot?” kérdeztem rá.
„Öt dollár...”
„És mi lett a 6 rugóval,
amit múlt hónapban a
kiállításoddal kerestél?”
„Mind elittuk. Mindet ugyanabban
a kocsmában.”
„És nekem még egy sört sem
vettetek.”, tettem hozzá.
„Kifektettétek?”
„Csak kezelésbe vettük.
Kicsit összevertük...”

„Micsoda blama. Nem akarom
ezt a bigyót többé látni.”
„Még 18 cent hiányzik nekünk
egy üveghez, faszikám...”
Rajta hagytam a riglit az ajtón
és átcsúszattam ennek a művésznek
35 centet a résen.
Az anyjánál lakott,
rendszeres időközönként elverte
a barátnőjét, és mint festővel
sem történt vele túl sok minden.
Ám a világ tele van
ilyen kismiskákkal,
akik egyszer halhatatlanok
akarnak lenni.
Én magam is
egy ilyen vagyok.

Klimax

Valahol voltam ... valahol
Európán belül ... 2. felvonás, 2. jelenet,
Siegfried ...
az egész épület remegett,
tűz ütött ki,
Világvége,
mint őrült bohócok
testek röpültek a levegőben,
a zenekar abbahagyta a
muzsikálást ...
„A BOMBA!” üvöltötte
valaki „A BOMBA!!”
a bomba, a bomba, a bomba
a bomba.
Megragadtam egy kövér
szőkét,
leszaggatva róla az
estélyit,
Istenalkony!
„Én nem akarok
meghalni!” sipítozott

a szőke. Az egész Opera-
ház összedőlt a
fejünk felett. Vér a
padlón. Lángok.
Füst. Gőz. Üvöltözés. Iszonyatos
volt. Betettem
neki.

Kommunisták

A nőket tömött sorokban
hajtottuk le a folyóhoz,
görcsbe rándulva a félelemtől
ostoba rizstermesző-fejűkben,
a gyerekek odanyomorítva hozzájuk,
csecsszopók, kicsik, mint az egerek,
amik levegő után kapdosnak,
esélyeik 1:1000;
a férfiaknak egy körben kellett
letérdelniük, aztán lelőttük őket,
és haláluk alig hasonlított
halálra, inkább olyan volt
mintha egy filmben történt volna,
férfiak karokkal, lábakkal, akár a pókok
rongyocskákkal az ágyék felett takarásképp,
férfiakat, akik alig születtek még meg
nem lehetett általában megölni,
de ott heverték most a földön
és halottak voltak, és a tűző Napon
olyan szokatlan
kifejezés ült arcukon, mintha nekik
minden rejtély volna.

A nők közül némelyik tudott
bánni a puskával. Hátrahagytunk
egy kisebb osztagot,
akik majd foglalkoznak velük.
Ekkor felgyújtottuk a maradék
kunyhót és tovább meneteltünk
a következő faluig.